

беспощадно. Азъ слушама съ радость хулы-тѣ имъ. Ако да не мя проклинахъ, азъ не быхъ былъ толкозь твърдо увѣренъ че дѣло-то което съмь прѣдпріель е дѣло Божіе." Пакъ Лутеру было жално да гледа тѣзи вражды и несъгласія; и, като виждалъ че было възможно да избухнѣтъ политически и междуособны борбы, той крайно ся опечалилъ. "Треперѣж —," казалъ той, "трыпки мя побивать, като си помыслѣж че могъ да станѣ причина да ся намразятъ толкозь силни князове." Вмѣсто да ся разгнѣви отъ поведеніе-то на непріатели-тѣ си, Лутеръ ся показвалъ снисходителенъ и кроткъ къмъ тѣхъ.

Но съ единъ по-страшенъ врагъ отъ Тецела, или фанатицы калугеры, или прѣслѣдующы владыцы, Лутеръ трѣбвало да ся бори. Римъ начинълъ сега да му отговаря. Единъ Доминиканецъ, начальникъ на папскый-тѣ дворець, и Римскы Цензоръ, грубо го нападнѣлъ. Лутеръ ся видѣлъ въ нуждѣ да защити права-та на вѣрующы-тѣ, на основаніе на слово-то Божіе, противъ несправедливо-то домогваніе на Церквѣ-тѣ и Папѣ-тѣ че сѣ непогрѣшими. Схоластическа-та философія, противъ коѣшто Лутеръ воювалъ, намѣрила силенъ защитникъ въ лице-то